

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

ARREST

**nr. 235.249 van 28 juni 2016
in de zaak A. 217.371/IX-8742**

In zake: Marc THYBAUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan De Brabanter
kantoor houdend te 1730 Asse
Stationsstraat 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de NV PROXIMUS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Chris Van Olmen en Vincent Vuylsteke
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 oktober 2015, strekt tot de nietigverklaring van “[d]e administratieve beslissing genomen door Proximus – nv naar publiek recht – dd. 24/08/2015 waarbij [Marc Thybaut] met het ontslag [...] wordt bestraft”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 233.632 van 26 januari 2016 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Het genoemde arrest is op 4 februari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 1 april 2016 heeft de hoofdgriffier, op verzoek van het aangewezen lid van het auditoraat, aan de verzoekende partij de mededeling ter kennis gebracht, bedoeld in artikel 11/3, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christ’l Verleyen, die *loco* advocaat Jan De Brabanter verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Vincent Vuylsteke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Beoordeling

3. Naar luid van artikel 17, § 7, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, geldt ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van het geding wanneer zij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest.

4. Bij arrest nr. 233.632 van 26 januari 2016 werd verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen omdat hij de spoedeisendheid van zijn vordering niet aantoonde.

Verzoeker heeft na de kennisgeving van dit arrest geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

5. Ter terechtzitting voert verzoeker aan dat het vermoeden van afstand van het geding niet geldt omdat de Raad van State in arrest nr. 233.632 van 26 januari 2016 de vordering tot schorsing heeft verworpen bij gebrek aan aangetoonde spoedeisendheid van de vordering, maar geen uitspraak heeft gedaan over de aangevoerde middelen en de grond van de zaak.

6. Artikel 17, § 7, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State maakt, wat het ingestelde vermoeden van afstand van het geding betreft, geen onderscheid al naargelang de reden van de afwijzing van de vordering tot schorsing.

7. De omstandigheid dat arrest nr. 233.632 van 26 januari 2016 verzoekers vordering tot schorsing heeft verworpen omdat de spoedeisendheid van de vordering niet werd aangetoond en dat dit arrest geen uitspraak heeft gedaan over de ernst van de middelen staat de toepassing van artikel 17, § 7, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet in de weg.

Het vermoeden van afstand van het geding geldt, bij afwezigheid van een tijdig verzoek tot voortzetting van de rechtspleging vanwege verzoeker, derhalve ook in de voorliggende zaak.

8. Dat vermoeden zou slechts kunnen worden weerlegd door omstandigheden van overmacht die verzoeker zouden hebben verhinderd tijdig een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in te dienen.

Verzoeker voert geen dergelijke omstandigheden aan.

9. De afstand van het geding moet dan ook worden vastgesteld.

IV. Rechtsplegingsvergoeding

10. De verwerende partij vraagt de toekenning van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 840 euro, namelijk het basisbedrag van 700 euro verhoogd met 140 euro voor de vordering tot schorsing.

11. Luidens artikel 67, § 2, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ is evenwel voor de vordering tot schorsing geen verhoging van de rechtsplegingsvergoeding verschuldigd wanneer de afdeling Bestuursrechtspraak beslist dat artikel 11/3 van het voornoemde besluit van toepassing is.

Er is in dit geval derhalve slechts grond om aan de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro toe te kennen.

BESLISSING

- 1. De Raad van State stelt de afstand van het geding vast.**

- 2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 28 juni 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bert Thys